

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. március 22.
(csütörtök)

Szepesy László

ISTEN FÉLELME ÉS A GONOSZTÓL VALÓ ELTÁVOZÁS

Énekek: 135,1-8; 25,1.6-8

Alapige: Példabeszédek 16,6

„Könnyületességgel és igazsággal töröltetik el a bűn, és az Úrnak félelme által távozhatunk el a gonosztól.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk valóban, ahogyan az énekben is megvallottuk, Téged áldani és magasztalni, mert méltó vagy arra kegyelmességedért, szeretetedért, irgalmadért. Szeretnénk megköszönni Neked azt, hogyha már megláthattunk Téged ilyennek, hogy megismertetted magadat velünk, hogy amit az Igében kijelentettél magadról, azt hit által el tudtuk fogadni. Köszönjük, Urunk, hogy ebben örömünk, békeségünk és nyugalmunk lehet, hogy Te bár ilyen hatalmas, erős Isten vagy, aki a világmindenség felett uralkodsz, és mindent akarod szerint cselekszel, mégis népeddé fogadsz bennünket, bűnösöket, és egyszülött Fiadat, a legdrágábbat adtad értünk. Köszönjük ezt Neked!

Kérünk, add, hogy mi is feleletként, hálából tudjunk imádni, magasztalni Téged, félni hatalmadat, és szeretni Téged, mint Atyánkat.

Köszönjük Neked, hogy a ma esti alkalmunkon is jelen vagy, mert megígérted, hogy ahol a Te nevedben ketten, hárman összejönnek, ott ott leszel. Így hisszük és valljuk, hogy Lelked által itt vagy most is. Kér-

jük, hogy szólalj meg a hirdetett ígén keresztül, az által hadd értsük meg egyre inkább akaratodat, de adj hitet elfogadni, igaznak tartani is, és ez a hit munkálja bennünk a cselekvést, hogy életünk megváltozásával dicsőítsünk Téged. Kérjük, hogy ezt cselekedd meg csodálatosan a ma esti alkalmon Szentlelked munkája révén.

Jézus Krisztusért, a Te egyszülött Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

Létezik egy olyan kívánság, amely a világon élő minden emberben közös, egy olyan vágy, amely után minden szív vágyódik, amelyet mindenki kimondva vagy kimondatlanul akarna, de mégsem tud elérni: ez pedig a bűntől való szabadulás. Ez alatt azt a vágyunkat értem, hogy egyikünk sem szeretné, ha mások bűnei miatt szenvednie, nélkülöznie kellene, vagy fájdalmat kellene a másik miatt elviselnie, hanem amennyire tőlünk telik, igyekszünk elkerülni azt, hogy mások bűnei hatással legyenek ránk, az életünkre. Még a legelvetemültebb ember sem fogadja örömmel, ha meglopják, ha mindenét, azt, ami fontos számára, elveszik, vagy éppen az életére törnek. Ezt még a bűnözők sem szeretik. Mások bűneitől, és azok következményeitől mindenki szívesen megszabadulna.

A bűntől való szabadulás vágya azonban nem azonos azzal, hogy valaki a bűneiből szeretne megszabadíttatni. Amíg ugyanis a bűntől való szabadulást főként mások vétkeire vonatkoztatjuk, és a világ és a körülöttünk élők megváltozását értjük alatta, addig a bűnből való szabadulás alatt saját szívünk megújulását, és saját gonoszságainktól való elmenekülést, megmenekülést értünk. A bűntől való szabadulásért sokan sok mindent megtesznek: képesek hatalmas anyagi áldozatokra, milliókat költenek különféle bűnmegelőzési programokra, nevelőkre, önfejlesztő tréningekre. Minden egyes ember sokat tesz azért, hogy kiépítse a maga kis világát, saját kis világunkat azért, hogy egy burkot húzzunk magunk körül, amely megvéd minket másoktól. Mondok egy példát: bizonyos fajta emberekkel nem akarunk barátkozni, mert tudjuk, hogy az kellemetlen, vagy kényelmetlen, vagy fárasztó lenne számunkra. Ezért létrehozunk egy védelmi rendszert, egy kis burkot magunk körül, és sok mindent megteszünk azért, hogy ezt védjük. De a bűnökből való szabadulással, a saját bűneinkből való szabadulással, kevesen törődnek, és kevesen tesznek ez ügyben bármit is. Amíg mások bűneitől sokan akarnának megszabadulni, addig a saját bűneikből főként a hívők keresnek megváltatást. Amíg a bűntől való megszabadulásért sokan azért küzdenek, mert hiszik, hogy az ember alapvetően jó, és vagy magától, vagy más

emberek hatására képes a változásra, addig a bűnből való szabadítást a bűnös ember nem magától, saját erőfeszítéseitől várja, mert nem bízik abban az Ige alapján, hogy az ember isteni segítség nélkül képes lenne megváltozni, hanem az Úr szabadításában reménykedik, és azt várja.

E két dolog között (tehát a bűntől és a saját bűneinkből való szabadítás között) azért is kell különbséget tennünk, mivel alapigénk második fele arról a nagyon is gyakorlatias kérdéstről beszél, hogy az ember hogyan távozhat el a gonosztól. Az Igében említett gonosz alatt elsősorban saját szívünk állapotát értsük, ne pedig másokra húzzuk rá, hogy a szomszédom a gonosz. Amikor pedig az attól való eltávozásról beszélünk, akkor nem mindegy, hogy mit hiszünk ennek hogyanjáról: hogy a világot követve azt valljuk, hogy képesek vagyunk magunkat megváltoztatni, vagy pedig az Ige által elénk adott úton akarunk járni, amely a Jézus Krisztus általi szabadítás és kegyelem útja.

A téma több dolog miatt is aktuális az életünkben. Hívóként mindannyian saját bőrünkön tapasztaljuk, hogy milyen nehéz megszabadulni akár egy kisebb bűntől is. Itt elsősorban nem olyan emberekre gondolok, akik ragaszkodnak a bűneikhez, és még nem utálták meg azokat, hanem olyanokra, akik Istentől bűnlátást kaptak, és már tudják, érzik, hogy nem élhetnek így tovább, meg kell bánniuk bűneiket, és el kell azokat hagyniuk. A hívők egy része igenis látja, hogy többé nem élhet együtt saját önzésével, kapzsiságával, testi vágyaival, lustaságával, kevélységével vagy más egyéb bűnével, hanem le kell ezeket vetkőznie, mert nem méltók Jézus Krisztushoz. Amikor azonban a hívők harcolnak romlott szívükkel, sok mindent megpróbálnak, de mégis megmarad a bűn az életükben, és amikor ebbe belegondolnak, akkor sokakban kimondva vagy kimondatlanul az fogalmazódik meg, hogy akármivel is próbálkozom, semmi sem hatásos a bűnömmel szemben. Nem tudom letenni ezt a bűnt, nem tudok megszabadulni tőle. Sokan azt gondolják, hogy ha teszrek érte valamit, akkor azzal majd megszabadítom magam. Sokan gyakrabban imádkoznak, vagy többször olvasnak Bibliát, és ettől várnak változást szívükben. Mind a két dolog jó, és bátorítok mindenkit ezekre, csak ebben ott van az a téves gondolat, hogy attól várjuk a szabadulást, amit mi teszünk. Mások igyekeznek jobban odafigyelni arra, hogy ne hozzák magukat olyan helyzetekbe, amelyekről tudják, hogy megkísérthetik őket, mert ezzel is gyakran tisztában vagyunk, hogy mi az, ami kísért, és akkor elkerüljük ezeket a szituációkat. Megint mások igyekeznek minél több időt tölteni testvéreikkel, ezzel elkerülve azt, hogy egyedül maradjanak kísértő gondolataikkal, bűnre vivő vágyaikkal, mert tudják, hogy ha egyedül maradnának, akkor azok legyőznék őket. Még sorolhatnánk

az olyan különféle módszereket, amelyektől szabadulást remélünk, de amelyek vége újból és újból csak a csalódás és az elbukás. A gonosztól való eltávozás témája tehát saját tapasztalataink, küzdelmeink miatt is fontos, valamint azért is, mert napjainkban a keresztyénség körében elterjedt az a nézet, hogy bizonyos keresztyénnek mondott módszerek által megszabadíthatjuk magunkat bizonyos bűnökből. Sajnos még minket, hívőket is megkísért az a gondolat, hogy valamilyen keresztyénnek mondott módszerben kezdünk hinni és bízni, abban reménykedünk, hogy ha azt tesszük, akkor az sikeres lesz, és a bizalmunk máris az Úrról a cselekedetekre tévedt, és azok végeredményeként várjuk a bűnből való szabadulást. Pedig mindannyian tudjuk, mert újjászületésünkkor egyértelművé vált számunkra, hogy nincs máshol szabadulás, csak a golgotai keresztnél, és nincs más Szabadító, csakis Jézus Krisztus.

Az igevers első fele erre emlékeztet minket, ószövetségi nyelven összefoglalva az evangéliumot, mert azt mondja az Ige: *„könyörületességgel és igazsággal töröltetik el a bűn”*. Itt természetesen nem a mi könyörületességünkről és a mi igazságosságunkról van szó, azaz arról, hogy ha ilyenek vagyunk, akkor Isten eltörli eddigi bűneinket, hanem menynevei Atyánkéról, és Jézus Krisztuséról, aki könyörült rajtunk, és Isten igazságának eleget földi élete alatt, bűneinket pedig odaszegezte a keresztfára. Így tett eleget Isten igazságosságának – hogy a bűnt büntetésnek kell követnie –, ez Isten igazságosságának alapja, és Ő eleget tett értünk. Mi pedig Jézus Krisztusban hiszünk, hogy Ő a saját igazságát, büntelenségét adja nekünk. Erre emlékeztet minket az igevers első fele.

Az igevers második felét is ugyanígy kell értelmeznünk, azaz Isten bennünk elvégzett munkájára kell vonatkoztatnunk, nem pedig saját teljesítményünket kell ez alatt értenünk. Mert sokan eltévednek ott, hogy amíg a könyörület és igazságosság munkáját Istennek tulajdonítják – igen, ez az Ő feladata –, addig a vers második felét – az istenfélelem *„által távozzhatunk el a gonosztól”* – úgy magyarázzuk, minthogyha az istenfélelem a mi szívünk produktuma kellene, hogy legyen, mintha az istenfélelem olyan fajta érzés lenne bennünk, amelyet ki kell préselnünk magunkból szívünk teljesítményeként. Ezzel szemben hadd hangsúlyozzam azt, hogy a vers második fele fontosabb üzenetet hordoz, azaz az istenfélelem bár a hívő, újjáteremtett szív egyik alapérzülete, mégsem emberi teljesítmény, produktum, hanem az Úr ajándéka, a Szentlélek munkája bennünk! És ahogyan az első felét a versnek úgy értelmeztük, hogy az Úr törli el a bűnt könyörületessége és igazsága által, így kell a második felét is: hogy az Úr munkája révén, azaz hogy az istenfélelmet munkálva bennünk, távozzat el bennünket a gonosztól. Ezért alapigénk

második fele nagyon fontos üzenetet tartalmaz számunkra. Mégpedig azt, hogy mennyei Atyánk az istenfélelem által szabadít meg minket a gonosztól. Ez a félelem pedig nem egy újabb módszer a hívők életében, amely által próbálkoznunk kell magunkat megszabadítani, hanem a Szentlélek munkája bennünk. Másként fogalmazok: az igazi istenfélelem annak a jele, hogy Isten könyörületét és Jézus Krisztus igazságát adta nekünk, és ez az istenfélelem a gonosztól való eltávozásban mutatkozik meg az életünkben. Istenfélelem nélkül ugyanis hiába próbáljuk elhagyni bűneinket, az nem fog menni – mondja az Ige –, mert istenfélelem *„által távozzatok el a gonosztól”*. De hogyan leszünk istenfélők? Nem önmagunktól, valamit téve – nem úgy van, hogy leülök a sarokba, és azt gondolom, hogy na, én a mai naptól istenfélő leszek –, hanem a Szentlélek munkálja ezt bennünk. Azt felismerhetjük esetleg magunkban, hogy igen, most már elkezdtünk érdeklődni Isten dolgai iránt, de ez a Szentlélek munkája bennünk.

A Szentlélek pedig kétfajta érzésből származtatja az istenfélelmet, tehát az Isten félelme kétféle érzésből keletkezik a szívünkben. Egyrészt abból, hogy a Szentlélek elhiteti velünk – mert ez hitkérdés – hogy Istent tisztelet illeti meg úgy, mint Atya, másrészt pedig abból az érzésből fakad az istenfélelem, hogy a Szentlélek ugyancsak elhiteti velünk, hogy Istent úgy is kell tisztelnünk, mint Urat és Királyt. Ha tehát valaki helyesen akarja Őt félni – ami egyfajta tiszteletet jelent –, akkor igyekezzen Istennek engedelmes fia és hűséges szolgálója lenni. Isten az engedelmességet, mellyel Neki, mint Atyának tartozunk, a próféta által *„tisztelnek”*, azt az engedelmességet pedig, mely Őt, mint Urat illeti meg, *„félelemnek”* nevezi. Mert a Malakiás 1,6-ban azt mondja az Ige: *„ha én Atya vagyok: hol az én tisztességem (tiszteltem)? És ha én Úr vagyok, hol az én félelmem?”* Tehát az Atyához köti a tiszteletet, az Úrhoz pedig a félelmet. Bár ez a két dolog meg van különböztetve egymástól, mégis elválaszthatatlanul összetartoznak. Akkor mégis miben különböznek? Abban, amiben egy édesapa és egy király tisztelete is különbözik. De miben különböznek ezek, és egyáltalán mit értünk tisztelet alatt? Mert gyakran elhangzik ez a szó, hogy tisztelet, de gyakran csak így megmarad a nagy általánosságban, de konkrétumot nem tudunk mondani. Tisztelet alatt Isten tekintélyének elismerését – tehát hogy Isten hatalmas –, és nagyrabecsülését értjük – nemcsak elismerem, hanem nagyra becsülöm, hódolok Előtte –, amely érzést a magaviseletünkön és a cselekedeteinken keresztül fejezzük ki. Tehát még egyszer mondom: tisztelet alatt Isten tekintélyének elismerését és nagyrabecsülését értjük, amely érzést a magaviseletünkön és a cselekedeteinken keresztül fejezzük ki.

Mennyei Atyánkkal kapcsolatban mit jelent a tisztelet? Azt tudjuk jól, hogy Ő az, aki teremtett minket, akinek köszönhetjük egyáltalán azt is, hogy létezőnk és vagyunk. Mindezek mellett Ő az, aki mindenben gondoskodik rólunk, Ő ad meg nekünk minden nap minden szükséges dolgot. A legapróbb dolgokra gondoljunk: az, hogy meg tudom mozdí-tani a kisujjamat, vagy kikelek az ágyból, az Úr kegyelme és ajándéka, és akkor még nem beszéltünk az élelemről, a ruházatról, a melegről és más hasonlókról. Emellett, mint Atya, gyermekeiként szeret bennünket Jézus Krisztusban. Tehát ha a tisztelet elismerést és nagyrabecsülést je-lent, akkor azt jelenti, hogy Istent Atyaként kell elismernünk és nagyra becsülnünk, mindazt, amit Ő Atyaként tesz értünk.

Ha mindezeket elismerjük és nagyra becsüljük, atyai tekintélyét nem kérdőjelezzük meg életünk felett, akkor tegyük fel a kérdést: mi az, ami-ben az Atya iránt való tiszteletünket leginkább kifejezhetjük? Mi az, amiben megmutatkozik egy gyermek édesapja iránti tisztelete? Két dol-got hadd mondjak csak erre. Először is a tisztelet a belé vetett bizalom-ban mutatkozik meg, ami a neki való engedelmisségben jelenik meg el-sősorban! Tehát az Atya iránti tisztelet az Atyában való bizalomban jele-nik meg, hogy bízom abban, hogy az apám, az Atya döntései jobbak az enyémnél, Ő tudja, hogy mit tesz velem, tudja, mikor büntet, mikor di-csér, és tudja, hogy merre vezet, és rábízhatom magamat teljesen, mert gondoskodik rólam. És ebből a bizalomból az engedelmisség követke-zik. Úgy tiszteltem az apámat, hogy bízom benne, és engedelmeskedem annak, amit ő mond. Az Atya iránti tiszteletünk tehát azt is jelenti – ne-gatív szemszögből tekintve a dolgot –, hogy megtanulunk önmagunk-kal szemben bizalmatlannak lenni, mert amíg magunkban, saját tette-inkben, bölcsességünkben és erőnkben bízunk, addig nem ismerjük el mennyei Atyánk abszolút tekintélyét. Egyszerűbben fogalmazva: ha egy gyerek megmakacsolja magát, önfejű, és lázad az édesapa ellen, akkor nem tiszteli őt. Ezt a természetét meg kell tagadnia. Az önmagunkban való bizalom helyett egyre inkább mennyei Atyánkban akarunk bízni, és ezt Iránta való gyermeki engedelmisségünkben fejezhetjük ki. Ezt je-lenti tehát a próféta által említett tisztelet az Atya felé.

És mit jelent Őt úgy tisztelni és félni, mint Urat? Mit jelent Őt Úr-nak elismerni? Azt, hogy elhisszük, hogy hatalma végtelen – mert Ő mindenható Úr –, és saját akarata, végtelen bölcsessége és tetszése sze-rint igazságosan vezeti, igazgatja és ítéli ezt a világot, benne személye-sen az én életemet is (nemcsak úgy nagy általánosságban, hanem az én, és a Testvérek életét is). Mindezt pedig olyan erővel, hatalommal teszi, amelyhez fogható és hasonlítható nincs, még összehasonlítni sem le-

het mással. Mit jelent tisztelni a Király tekintélyét és hatalmát? Azt jelenti, hogy az Ő jelenlétében megérezem az én kicsiny és porszem voltomat, azt, hogy jelentéktelen vagyok, megalázom magamat ez előtt az Úr előtt, mert meglátom az erőtlenségemet, és meglátom azt, hogy én senki vagyok Őhöz képest, és ezért alárendelem, megalázom magamat Őelőtte. A királyok Királyát úgy félhetjük igazán, ha magunkat őszintén, szívből megalázzuk Előtte, aminek jeleként hűségesen szolgáljuk Őt, követve parancsait és rendelkezéseit, mert egy királynak parancsai és rendelkezései vannak, és a szolgálói az alapján cselekszenek. Tehát itt is jelen van a hit, hogy Isten hatalmasabb, fenségesebb nálam, ezért megalázom magamat Őelőtte, alávetem magamat Neki, és ebből fakad a szolgálói hűség, engedelmesség a parancsai felé. Az Atya iránti tiszteletben is ott van a hit, a bizalom, és ebből fakad a cselekedet, az engedelmesség. Sosem csak elméletről beszélünk, Testvérek, itt gyakorlatról van szó, hogy az istenfélelmünk megmutatkozik-e a gyermeki engedelmisségünkben és a szolgálói hűségünkben az Isten felé. Nemcsak egy érzés itt a kérdés, hanem hogy valóban így élünk-e a gyakorlatban.

Mit jelent tehát az Urat félni? Az említett Atya iránti tisztelettel és az Úr iránti félelemmel egyesített önmegtagadást. Miután beszéltünk az Úr iránti félelemről, ki kell térnünk arra is, hogy mit jelent alapigénk második része, hogy *„az Úrnak félelme által távozhatunk el a gonosztól”*.

Milyen összefüggés van az istenfélelem és a gonosztól való eltávozás között? Az, hogy minél inkább féli valaki az Urat, annál inkább eltávozik a gonosztól. Mert ha nincs meg bennünk az Úr iránti tisztelettel és szeretettel egybekötött félelem, ha nem ismerjük el és becsüljük meg az Ő munkáját az életünkben, akkor még azt hisszük, hogy saját erőnkől élünk, akkor még a gonoszhoz ragaszkodunk, és az határozza meg életünket. Ez a két dolog egymásnak ellentmondó, és pont ezért kizárólagos dolog: vagy az Urat félem, vagy a gonosznak szolgállok és élek. Két úrnak ugyebár nem szolgálhat senki. Beszéltünk arról, hogy az istenfélelem olyan tiszteletet jelent, amely egyrészt bíz az Úrban, másrészt megalázza magát Őelőtte. Ha azonban önmagunkban bízunk, és felfuvalkodva nem alázzuk meg magunkat Isten előtt, akkor még nem féljük Őt igazán. Az istenfélelem által egyre inkább elhagyjuk a magunkba vagy más teremtménybe (emberbe) vetett bizalmunkat, és megutáljuk saját felfuvalkodottságunkat, amely által Isten fölé helyezzük magunkat a legegyszerűbb, hétköznapi dolgokban is. Isten azt mondja, hogy légy becsületes, lyukaszd ki a vonaljegyet a buszon, te meg nem teszed, már ezzel is Isten fölé emeled magad. És ha féljük az Urat, akkor mindenben

igyekszünk magunkat megtagadni, és igyekszünk egyre inkább csak Őrá támaszkodni, hogy Ő vezessen minket. Minél inkább féljük az Urat, annál inkább elhagyjuk a bűneinket. A Szentlélek tehát ezen az úton vezetve akar megszabadítani bennünket a bűneinkből. Gyakran kísért meg minket az a gyakorlat, hogy csak a bűnből akarunk szabadulni, csak a bűnnel foglalkozunk, de Isten félelmében nem akarunk előrébb haladni, és azzal nem törődünk. Alapigénk figyelmeztet minket rá, hogy „*az Úrnak félelme által távozhatunk el a gonosztól*”. És ahogyan az igehirdetés elején, úgy most is hadd hangsúlyozzam, hogy ez nem egy újabb módszert jelent az életünkben, hanem a Szentlélek munkáját a szívünkben, amiért imádkoznunk és könyörögnünk kell.

A kérdés tehát, amit alapigénk feltesz nekünk, az, hogy féljük-e az Urat az előbb elmondott módon, tiszteljük-e Őt úgy, mint Atyát, és féljük-e Őt, mint Urat? Azon is el kell gondolkoznunk, hogy miközben bűneinkkel harcolunk, csak arra koncentrálnak-e, hogy azoktól mindenképpen valahogyan megszabaduljunk, vagy Isten félelmében akarunk előrébb jutni, és közben a bűnnel is harcolni, mert Isten az istenfélelem útján vezetve akar minket eltávoztatni a gonosztól? Milyen módszerek által próbáltunk és próbálunk szabadítást szerezni magunknak? Nem baj, hogyha ennek a kérdésnek a tükrében is megvizsgáljuk életünket. Vannak-e nekem ilyen módszereim, amelyekben bízom, hogy igen, ezek segítenek engem a bűntől távol maradni és megszabadulni? És tegyük fel kérdésként, hogy tudunk-e türelemmel várni az Úr szabadításáig, és addig is bízni abban, hogy igenis Nála van a szabadítás, és Ő az, aki ténylegesen engem meg fog szabadítani a bűnből, nem pedig én saját magamat?

Végezetül röviden ki kell térnem arra a kérdésre is, amely sokaknak gondot jelent, amely így hangzik: az istenfélelem nem mond-e ellent a hitnek és szeretetnek? Hogyan lehetne meg szívünkben egyszerre mind a kettő: a szeretet és a félelem? A legtöbben, mikor ezt a kérdést felteszik, az 1János 4,18-ra utalnak, mely szerint „*a szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet*”. Ez az igevers azonban nem cáfolja meg azt, amit a teljes Szentírás tanít, hogy a szeretet és az istenfélelem egyszerre van jelen a hívő ember szívében, mivel ez a jánosi igeszakasz a hitetlenséggel járó rettegésről szól. Azt mondja, hogy a szeretet kiűzi a hitetlenek Istentől való rettegését, félelmét, és ez a félelem nagyban különbözik a hívők félelmétől. Mert a hitetlenek Istentől való félelme abból ered, hogy tudnak Isten bosszúálló hatalmáról, és bűn elleni haragja miatt attól félnek, hogy ez a harag fenyegeti őket, és bármikor lesújthat rájuk. Fel tudják sorolni a bűneiket, és félnek, hogy Is-

ten megbünteti őket. A hívők félelme azonban azt jelenti, hogy jobban félünk Isten megsértésétől, megbántásától, mintsem a bűn miatti büntetéstől, sőt, a büntetéstől való félelem nem nyugtalanítja a hívőket úgy, mint a hitetleneket, még ha a fejünk felett lebegne is esetleg az ítélet, hanem óvatosabbakká teszi, hogy a bűn által ne idézzük elő az ítéletet. Mire utalok? Hogy Isten hatalma és haragja a hitetlenekben csak rettegést vált ki, de a szívükben nem munkálkodik, értsük jól, nem végzi el azt a munkát, hogy meggátolja őket a bűn elkövetésében. A hívőkben azonban munkálkodik ez az ítélet, hogy Isten iránti szeretetet ébreszt bennünk, amely nem akarja megbántani a mennyei Atyát, hanem gyermek módjára szeretni akarja, és ebből ered a bűn elkövetése iránti félelem, nem pedig a büntetés miatti rettegésből. A hívők nem rettegésből félik az Urat, nem a büntetés miatt, hanem azért, mert szeretjük az Urat Atyánkként, és akit szeretünk, azt nem akarjuk megbántani. Ebből ered az istenfélelem. A hitetlenek félelme kényszerűségből van rajtuk, ha nem akarnak, akkor is rettegnek az Úrtól, míg a hívőkében egyfajta önkéntesség van, mivel tiszteletet fejezünk ki, és a szeretet motivál bennünket, amely nem akarja megsérteni a mennyei Atyát, a mindenség Urát. Így ez a félelem nem mond ellent az Isten iránti szeretetnek, hanem egyenesen abból következik.

Dávid király szerint is egyszerre jelen lehet az emberi szívben az Isten iránti szeretet és a félelem, mert a Zsoltárok 5,8-ban azt mondja: „*én pedig a te kegyelmed sokaságából házádba mehetek; leborulok szent templomodban, a te félelmedben*”. A kegyelem sokaságáról beszél, amit maga megtapasztalt. Isten jósága Dávid felé az Úr szeretetét fejezi ki iránta, és Dávid ezt megérti, hogy az Úr engem szeret: „*a te kegyelmed sokaságából házádba mehetek*”, ez a sok jóság, amit nekem ad az Úr, arra ösztönöz, hogy házába menjek. Még magához is fogad engem gyermekként. És Dávid a házába is akar menni, mert viszont akarja szeretni az Urat. „*Leborulok szent templomodban, a te félelmedben*”, mert azt mondja, hogy mindezt az imádatot, szeretetet az Úr iránti félelemmel, tisztelettel akarja kifejezni.

Az ilyen fajta félelem ugyanis nem lesújtja az embert, mint a hitetleneket, tehát nem tönkretesz bennünket, hanem a hívő embert csak összezavarja úgy, hogy többé ne magában bízson, hanem egyedül Istenben. Istenben kap a hívő ember bátorságot, és a Benne való bizalom által vesz Tőle erőt, még akkor is, amikor félelmetesnek látja Őt. A hit és félelem tehát egyszerre jelen az ember szívében, mert a kegyelem a megalázott embert egyszerre tölti el félelemmel és bámulattal azért, hogy Istentől függjön és alázattal rendelje alá magát az Ő hatalmának.

Az örömhír, az evangélium felragyog ebben az ószövetségi igeversben, hogy Jézus Krisztus golgotai kereszthalála és feltámadása révén Isten eltörli a bűneinket, mindez pedig a Szentlélek munkája révén lesz a miénk, bennünk munkálva az istenfélelmet és a gonosztól való eltávozást. Adja az Úr, hogy valóban tudjuk Őt őszinte szívvel és hittel félni, és bűneinkkel vívott harcainkban is az Ő szabadításában bízunk, ne csüggedjünk el harcainkban, hanem várjuk az Úr szabadítását, és addig is növekedjünk az Úr félelmében, mert ez az út az, ami a gonosztól való eltávozáshoz vezet. Isten Szentlelke segítsen minket ebben.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged mindenekelőtt azért, Úr Jézus Krisztus, hogy bűneink kérdésére a golgotai keresztfán megoldást készítettél, magad vállaltad fel a büntetést, amelyet mi érdemeltünk ki, és amellyel minket kellett volna, hogy sújtson mennyei Atyánk. Köszönjük, hogy Te ezt magadra vállaltad, és pont ezért nem kell félnünk az isteni ítélettől, ha hiszünk Benned, és hit által megragadjuk ezt a kegyelmet és bűnbocsánatot.

Köszönjük, Istenünk, hogy ezt már megláttattad velünk. Bocsásd meg nekünk azt, amikor ettől a kegyelemtől, ettől az ajándékozástól el akarunk térni, és a kinyújtott kéz helyett nem Tőled várjuk az egyes bűneinkből való szabadulást, hanem magunk igyekszünk különféle módszerekkel elérni ezt. Bocsáss meg, amikor elfeledkezünk a Te félelmedről, és arra koncentrálnak, hogy egy-egy bűn mennyire megrontja az életünket, és minden áron magunk akarunk cselekedni.

Igédben bátorítasz minket arra, hogy másként éljünk, és Szentleked vezet minket ebben, de a szabadulás és szabadítás egyedül Tőled jöhet, ezért kérünk, mindenekelőtt adj nekünk igaz istenfélelmet, járass bennünket azon az úton, amely ide vezet el, és kérünk, hogy valóban hadd lássunk meg személyesen is saját Atyánkként, lássuk meg naponkénti szeretetedet, irgalmadat, gondoskodásodat. És kérünk, hogy hadd tiszteljünk Tégedet úgy, hogy bízni akarjunk Benned, nemcsak szívünkben és gondolatainkban, hanem ezt hadd fejezzük ki abban, hogy törekedjünk az Irántad való gyermeki engedelmességre.

Urunk, szeretnénk válaszolni a Te hatalmadra, a végtelen fenségedre, szeretnénk, ha nem hagyna minket ridegen az, hogy milyen kiváltság a Te jelenlétben lenni bűnös emberként, porszemként megállni a mindenség Ura és a Teremtő előtt. Kérünk, segíts, hogy magunkat meg tudjuk alázni, mert ez az alázat segít minket el oda, hogy a helyünkön legyünk, ott, ahová teremtettél bennünket: porszem emberként, de még-

is megváltottként, a Te gyermekedként. Kérünk, hogy ezt az alázatot add meg nekünk, és hadd tiszteljünk Téged, mint Urat úgy, hogy szolgálunk Neked, hogy parancsaidra figyelünk, azokat keressük, és igyekszünk azokat a saját életünkre alkalmazni, azokhoz hűeknek maradni.

Mindezeket, tudjuk jól, hogy egyedül nem tudjuk megtenni. Szám-talan harcban már elbuktunk, ezért kérünk Téged, hogy munkáld bennünk az istenfélelmet. Hálát adunk Neked, hogy Te ezt meg is teszed, és köszönjük, hogy újból és újból emlékeztetsz bennünket arra, hogy gyermekeidként és szolgálóidként milyen örömben és kiváltságban van részünk.

Könyörgök azokért a testvérekért, akiket megkötöz egy-egy komolyabb, súlyosabb bűn, akiknek életére, mindennapjaira rányomja bélyegét szívük romlottsága. Add, hogy harcaikban csak Rád tudjanak nézni, csak Benned tudjanak bízni, el tudják hagyni az önmagukban való reménységet, bizalmat. Kérünk azért, hogy addig, amíg Te akarod szerint megszabadítod őket, adj türelmet, erőt elhordozni a terheket.

Könyörgök beteg testvéreinkért, a gyászolókéért, Te legyél minden helyzetben a mi támaszunk, erőnk, bizalmunk.

Kérünk, hogy gyülekezetünkben, a testvéri közösségben is hadd tudjuk egymást erre inteni, bátorítani, egymás példája hadd lehessen számunkra ösztönző erő, olyan minta, amit követni akarjunk.

Köszönjük Neked, hogy ezt a munkát is elvégzed bennünk, és hogy kegyelmes maradsz mindvégig, akkor is, amikor elbukunk küzdelmeinkben, amikor mással próbálkozunk, Te utánunk jössz jó Pásztorként, és visszatérítesz minket a kegyelem útjára.

Köszönjük Neked, hogy ígéreted szerint velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*”, addig a pillanatig, amíg személyesen magad mellé veszel minket, és szemtől szembe megláthatunk, majd pedig az örök dicsőségben magasztalhatunk Téged. Köszönjük irgalmadat, kegyelmedet és felséges szeretetedet irántunk.

Ámen.

25,1.6-8 ének

1. Szívemet hozzád emelem, És benned bízom, Uram;
És meg nem szégyeníttetem, Nem nevet senki rajtam,
Mert szégyent nem vallanak, Akik hozzád esedeznek,
Azok pironkodjanak, Akik hitetlenül élnek.

(...)

6. Aki az Úr Istent féli És tiszteli szívében,
Azt ő nagy híven vezérli Igaz ösvényeiben.
Nagy békességben annak Minden jó bőven adatik,
És ő maradékinak Gazdag örökség hagyatik.

7. Az igaz istenfélőknek Megjelenti titkait,
És az őbenne hívőknek Megmutatja kötésit.
Istenhez szemeimet Felemelem szüntelenül,
Ő megőriz engemet, Lábam kivonssza a tórbül.

8. Térj azért hozzám, Istenem, Tekints reám kegyesen,
És kegyelmezz meg énnékem, Mert élek szegénységben.
Nyavalyája szívemnek Napról napra mind öregbül;
Uram, add végét ennek, Végy ki engem ez ínségbül!